

ΣΩΚΡΑΤΗΣ Λ. ΣΚΑΡΤΣΗΣ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΑΝΟΙΓΕΙ

ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΑΝΟΙΓΕΙ

στα παιδιά μου

ΚΛΑΔΙ ΛΥΓΙΣΜΑ

Τι σημαίνει
το λυγισμα του χορταριου
η σκληροτητα της πετρας
η λαμψη του συμπαντος
τιποτα δε σημαίνει
δε σημαίνει
μονο συμβαινει
οπως συμβαινει
ειναι η υπαρξη
η οντοτητα
η ομορφια σου
αυτη η σοφια.
Τι σημαίνει
η ιδεα μου
αυτος ο ερωτας
το γινωμα του κοσμου
σημαινει να μη σημαίνει τιποτα.
Τι μου σημαίνουν
τα ονειρα
σημαινουν ονειρικα
ειναι παροντα
οπως ειμαι παρων.
Τι σημαίνει
ζωη αζωια
θανατος αθανασια
ειναι δε σημαίνει
οπως ειναι
να
νους.

πετρα

Τι σημαινει
που εχει τιποτα να μη σημαινει
που εχει να ειναι
ε
σημαινει πετρα
δε σημαινει πετρα
πετρα
πετρωνεται.
Ειναι αυτο
αυτο
που γινεται πραγμα και λεξη
και να γραφεται
τωρα εδω
αυτη η θεληση πραξη
γραφη λυγισμα
σημαινει δε σημαινει
κοσμος
κοσμηση
κοσμημα
κοσμητης
ως το λυγισμα
και το χορταρι της πετρας
ως την ωραια κοσμικη γυναικα
τη γυμνοτητα σου
που ειμαι
ερωτας
που λυγαει
χορταρι
που πετρωνεται
πετρα
λαμπει κοσμος
αυτα τα δυο ενα

οπως ολα ειναι ενα ολα
το καθε τι
αναριθμο
μονο πραγματωση
ειναι η αισθηση
γινεται πραγμα
γευση καρπος
αφη φυτο
αναπνοη ανανοημα ανθρωπος
φευγατο παρον
ποθος ονειρο
θεληση πραγματωση
οπως αυτη η αυρα γινεται ποιηση
και η ποιηση λογια
γι' αυτο το λυγισμα
πετρωση
λαμψη
το οικειο ανοικειο
προσωπο απροσωπο
το εσυ κι εγω της πραγματωσης
αυτο το ελευθερο κι απ' την πραγματωση του
πραγμα.

Προχωρω
φως της αφης των αστρων
φιλος ηλιος
της ανατολης του παντος
της πραγματωσης
εγω κοσμος
το ονομα
παρουσια
αυτης της αφης

αισθηση

ζωικη υπαρξη.
Πλεει το λουλουδι
αντανακλαση
ωραια αισθηση εγω
γλυκο πραγμα της πραγματικοτητας
στην αντανακλαση αυτου του εσυ
που σου ειμαι
ανωνυμα για ολα τα ονοματα
των πραγματων
ως το λυγισμα του χορταριου
τη στερεοτητα της πετρας
τη λαμψη των αστρων
το ανωνυμο ονομα
που ονομαζεται κοσμος.

Λοιπον
κοιταζω το γινωμα το ειναι
το λυγισμα
τη στερεοτητα
τη λαμψη
τη σταλα
που γινεται ενα παιδι
λυγισμα στερεοτητα λαμψη
κοιταζω το κοιταγμα
με κοιταζει το παιδι
κοιταζω το παιδι
κυμα
το κυμα γινεται ειναι
κυμα κυματα του κυματισμου
ειναι γινεται γινεται ειναι
λυγισμα στερεοτητα λαμψη παιδι
σταλα ειναι γινεται

λοιπον

κοιταγμα
κοιταζομαι
παιδι
πατημα χωμα
χωμα τωρα
αυτης της ζωης
κοιταζομενο κοιταγμα
λοιπον
αυτο το οπως ειναι
με κοιταζει
γνωση του.
Λοιπον
το νερο που πινω με πινει
ποση ποσιμο
ζω το θανατο
με πεθαινει η ζωη
υπαρχω την ανυπαρξια
δε με πεθαινει η υπαρξη
ωραιο δεν υπαρχω
ασπρη στερεοτητα
εδω τωρα.
Λοιπον
λεω
οντας κοσμικος
εγω
πως
ολα οπως ειναι
σε μενα
οντας κοσμικος
αν με λεγεται αυτο
να ειναι η ωραιο σιωπη
αμεση παρουσια

κοσμική μου.

Τίποτα κόσμος τίποτα
ωραία που παύονται λογία
που σβηνονται όπως γραφονται
ουτε κόσμος ουτε τίποτα
ως χωρίς το ουτε
ένα ναι
αυτολεγομενο
μια πέτρα
μπροστα
απο κόσμο και τίποτα
ένα λυγισμα
ένα αυτοαισθημα
και να
ενας ωραίος κόσμος τίποτα
ένα τίποτα ωραίος κόσμος
πέτρα λαμπροτητα
λυγισμα
ζωή
αναπνοή εγώ.

τίποτα κόσμος

Έτσι ο έρωτας των πραγμάτων
η αγάπη του οντος παροντος αποντος
αισθηση πονου τερψη
γευση αυτογνωσης.
Ένα παιδι
ΕΙΚΟΝΑ
μ' ένα κλαδι
οπως ένα ο,τι κατι
εικόνα οντοτητας
θέλει να γίνει γλωσσα

αγάπη

οπως ειναι
και τι ειμαι ωραια
εγω
ενα παιδι
το παιδι μου της γευσης
αυτης εδω
νατης
με συναισθανομαι
εικονα
οντοτητα παρουσιας
ενα παιδι μ' ενα κλαδι
ενα παιδι μ' ενα κλαδι
ενα παιδι μ' ενα κλαδι
το ειπα
εμπνευση
εμπνοη
πνοη
ανεμος.

Το παιδι μου
ονομα του
τα παιδια μου
ονομα τους
οπως ειναι
η πετρα
ειναι
οπως το λυγισμα
γεννηση
οπως ροη
νερο οπως πετρα
το παιδι
το παιδι μου

λυγισμα αιωνας

τα παιδια μου
η παρουσια
να τη
να με
λυγισμα
αιωνας.

Τι κελαηδουν τα πουλια
τι κυματιζει η θαλασσα
τι πραγματοποιει ο κοσμος
τιποτα
μονο
οπως κελαηδημα
κυματισμος
πραγματοποιηση
οπως πουλια θαλασσα κοσμος.

μονο

Πουλακι της ζωης μου
να
στο κλαδι
πετρα της ανυπαρξιας
αυτης της απλας
ονοματα της γλωσσας μου
που με κανει παρουσια
της ονομαστικης παρουσιας σας
να σας λεει
της αγαπημενης σας ζωης μου
ως τη σιωπη που μας εχει
ονομα της ανωνυμιας
αυτης
που να
μας παρουσιαζει.

Τίποτα είναι είναι τίποτα *αυτοπραγματώση*
είναι γίνεται γίνεται είναι
γίνεται πράγμα πράγμα γίνεται
πράγμα ονομα ονομα πράγμα
ονομα ανωνυμο ανωνυμο ονομα
ονομα τίποτα τίποτα ονομα
αυτοσυναίσθηση
η αφή της αίσθησης
η πέτρα της απουσίας
η αναπνοή του εγώ
το αδυνατοτου πραγματος
η μοναξιά του ονοματος
όλα μια άδεια στιγμή
λαμπερή
αυτοπραγματώση.

Ένα μέσα ένα έξω *γαλήνη*
ανασηματα
εισπνοή εκπνοή
γαλήνη
αυτός ο ελεύθερος τοπος ζωής
περιδιαβάση ελευθερία
σώμα της με τα πράγματα
μορφές γαλήνης
όπως το πουπουλένιο πουλί
τα άχνα άσπρα συννεφά
με το άδρο βουνο
και η απαλή σωματική γυμνοτητα
αυτό το εσύ γυναίκα
γλυκιά ζωή
που κάνει το μέσα έξω

το εξω μεσα
εδω εκει
και περα απο τη γραμμη της αναπνοης
ελευθερη πνοη
γαληνη της σιωπης
που λάμπει τα ματια.
Κοιταζομαι
σωματικος γαληνιος
αφηνομαι
γραμμη γραφη
γραμματα πραγματα
πραγματικος.

Σταλες ο χρονος *σταλες*
παρουσια
που αγαπαει την ασπρη πετρα
και τα ωραια φτερα του πουλιου
πανω απ' την απλα θαλασσα
μεσα στο απειρο εδω γαλαζιο
με τα γλυκα
μου ματια
κι αναπνοη ζωη και αθανασια
διαφανη της μεγαλης σταλας
αυτης της υπαρξης
και αρχη το βημα
αναστημα στο χωμα.

Χρωματα *χρωματα*
οραση αναπνοη
ως το λευκο και τη σιωπη
ανανοηση.

Ηλιε μου ηλιε μου *λαμπει*

λαμπρο φως της αληθειας
των συμπαντων αστρων του σκοταδιου
θεοτητα
φως
θεος
πως
καθε τι χωριστο κι ολα μαζι
και ολα καθε τι
ως τον κοκκο και μενα
και αυτο το ποιημα
το ενα και ολων των ποηματων
φως
θεος
οτι σωπη και πραγμα ενα
ηλιε μου ηλιε μου
αληθευε αληθευε με
που σε αληθευω ζωη
κι απεναντι στη σιωπη μαζι
του ολα οπως ειναι
λαμπε λαμπε τα λαμπει.

Μπροστα στον καθρεφτη
στον καθρεφτη του κοσμου
μπροστα μου ο καθρεφτης
ο καθρεφτης του κοσμου
μπροστα
καθρεφτης
κοσμος
καθρεφτιστα
κλαδακι μου
πετρα μου
ματακια του πουλιου

μπροστα

που κοιταζομαστε.

Να σε *γερμα*
φευγατε μου
να σας
φευγατα
εδω
αισθηση μνημη
ονοματα της παρουσιας
που το πουλι πινει απ' το νερο μου
πινει απ' το νερο
και το νερο που πινει πινω
με πινει
μ' εχει ωραια η μνημη
μ' εχει η παρουσια
οπως γερνει το κλαδι
σκληραινει η πετρα
αφηνεται
αυτη η αισθηση παρουσια
φευγατα πουλι πετρα ονοματα
γερμα του κλαδιου
εξω μεσα μεσα εξω περα
μονο γερμα γερσιμο
αυτο το αγαπη ονομα
οπως ενα εγω και παρουσια
να
παρουσιαζεται παλι ο κοσμος
ελα φευγατε πουλακι πετρα
γερσιμο γερμα.

Οστρακο οστρακα σχηματα μορφες *οστρακο*
οστρακικες

ενα ενα
που νοηματα ανοητα
ομορφια
χωρις νοημα
ομορφα υπαρχω.

Η αισθηση
με πραγματοποιει
αχρονη του χρονου
κυλαει ο χρονος
αιωνιοτητα πραγματικοτητας
η αισθηση μου
μενει
αισθηση
αγαπη της πραγματικοτητας
δικη μου
αυτο το εγω της οντοτητας
των πραγματων.

αισθηση

Ονοματα λογια
αυτης της ζωντανης πνοης
που με υψωνει αναστημα
της πραγματικοτητας
με την αγαπη των πραγματων
ονοματα ανεμος πνοης
απο αυτη την αισθηση
που αισθανομαι πραγματικος
αχρονος του χρονου
αισθητηριακος αισθητικος
αισθησεις πριν πραγματικοτητα
αισθησεις για πραγματικοτητα
αισθησεις τωρα πραγματικοτητα

εγω

μία μία
και ολες μία
η αισθηση.

Η αιωνιοτητα ειναι παρουσια
η παρουσια ειναι αιωνιοτητα
τα λουλουδια στη σειρα
οι πετρες μια μετα την αλλη
οι αισθησεις αυτης της αισθησης
καταστασεις του πραγματος
ονοματα
η αιωνιοτητα τωρα
τωρα αιωνιοτητα
παρουσια τωρα
τωρα παρουσια
και πετανε πουλια
θεληση ζωη θανατος εγω εσυ
ονοματα
πουλια πετρα
τωρα καθαρα
το βλεπω
πραγματωση
με πραγματωνει.

το βλεπω

Λυγαει το χορταρι το κλαδι
κοβω το κλαδι
κοβεται απ' το δεντρο
το ενα γινεται δυο
ενα κλαδι δυο ακρα
σπαζω το κλαδι
απουσια απ' το δεντρο
παλι ενα δυο

ενα δυο

περναω αναμεσα απεξω μου ονοματα
τους ενωνεται η γλωσσα μου
το χορταρι λυγαι
λυγισμα χορταριου
μονο μας.

Αυτη η στιγμη
ας γινεται αλλη
πετρα μικρη
πετρα μεγαλη
και ολα παντα ιδια
της αναγνωρισης παιχνιδια
ονοματα που σβηνονται
σ' ο,τι αφηνονται.

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ ΤΗΣ

Πριν τα λογια

πριν μετα με

πριν

μετ' απ' τα λογια

με τα λογια

χωρις λογια

φωνη

ηχος

ζωικο κινημα

σιωπη

πραγματικη κινηση

πραγματικη ακινησια

αυτο

πριν μετα με ολα

αισθημα αγαπη του πραγματος

αισθηση

τοποθετει

τοπος αισθηση

συναισθηση

πριν μετα με την αισθηση

χωρις εκφραση

αγαπη

αγαπη γλωσσα γλωσσα αγαπη

να ενας κοσμος γλωσσα

που αγαπαει τον κοσμο την αγαπαει ο κοσμος

ονοματα πραγματα πραγματα ανωνυμα

ωραια αγαπη

που ειμαι αναστημα

ετσι

ποιημενος ποιητης μου

ποιητικος

ως αυτη την ποιηση.

Κι ερχονται
ερχομαι
ολα αυτα
αναπνοες
αισθηματα
αισθησεις
ιδεες
απομονα
ανωνυμα
ο ερχομος της παρουσιας
αισθητα
αισθαντικα
δημιουργημενα
παρον
και ειμαι παρων
αναπνοη φωνη
φωνη δημιουργια
ποιηση του ποιημενου
ειναι ειμαι του κοσμου
παρον.

ερχομος

γεννηση

Ετσι γεννηθηκα πριν τη γλωσσα προς τη γλωσσα
και ζω πριν τη γλωσσα μετ' απ' τη γλωσσα με τη
γλωσσα
ποιητης απο ζωη
ζω ποιηση
ζωη φερμενη
αναστημα πριν μετα τωρα

ολη αρχη και τελος τελος και αρχη
ολοκληρωμενος απο ζωη
ζωικος πραγματικος
με την αναπνοη και το χαλικι
ποιητης
ποιημενα και αποιητα
ποιητικος.

η γραμμη των μορφων

Να η γευση η πνοη η αισθηση
η εμπνοη φωνη
αυτο που υπαρχει
η εμπνευση του
μια ζωικη πνοη
οπως το λαλημα
λαλια συναισθηση
η αγαπη του
αυτη να
μορφες της αγαπης
αγαπες της ζωης
πετρα καρπος προσωπο
αγαπημενα προσωπα της υποστασης
αυρες του χωματος της πραγματωσης
αναπνοες αναπνοες μου ιδεες ιδεες μου
αγαπημενες μορφες
αναερες πνοες που χαϊδευουν το χωμα
τα ωραια χαλικια της παλαμης μου
αφες μου
στερεες σαν τον κοσμο
μορφες ολου του αμορφου
ομορφια της τελειας γαληνης.

Αναερες γραμες της μορφης
μακρινες κοντινες αφες
της γυμνοτητας πετρας των βουνων του παντος
των προσωπων
αγαπη της μορφης
αναγνωριση.
Προσωπα της αγαπης
που γινεστε γλωσσα
με την πετρα τα συννεφα αυτη τη ζωη
πριν μετα της τωρα της..
Ονοματα νοηματα
ονοματα
αισθηματα γραφηματα
ποιηματα
μαυρο στο λευκο
αυτο που ειναι εγω
εδω
παρουσια
ονομασια
πνεεται
αναπνεεται
πλεεται
ρεεται
μαυρο ορατο
αορατο λευκο
αναπτο και απτο
κι ολο αυτο
ζωη του παντος
εδω κι οχι εγω
αυτο.
Τι θα πει ξερω
γνωση

αλλο απο ζω με ολα τα παντα
οπως η πετρα αισθημα
θελω και γινεται
ονοματα νοηματα
γραμμη του βουνου γραμμη του νου
γνωση ετσι των πραγματων
τα ολα με ολα
καθε τι με καθε τι
τα πουλια πετανε το γενησομενο
η αισθηση διαισθηση
το θα γινει δε θα γινει
αυτη η γραμμη στο χωμα τα λει ολα
γινονται τα γινωμενα
μαθαινω αυτο που με μαθαινει
ειμαι μαθητης ποιητης
γνωση λευκο επιπεδο
ειμαι ολολευκος
μαθαινομαι της λευκοτητας μορφες
ωραιες μεχρι ζωη
το ετσι οντοτητα
λαλαω μιλαω πουλι
λαμπει πεταει αναγνωριση
στη γινομενη κοσμος απλα.
Απο δω
γεγονος και ειναι.

Μαθαινω πνοη αναπνοη
πνευμα νευμα
ροη ζωη
μαθαινω να μαθαινω
εδω εγω.

μαθηση

Ηλιος τώρα
γινωμα
ειναι ωρα
παλι να γινει
η νεα γαληνη
που απλωνει
παλι μονη
παρουσια τώρα
η ολη ωρα.
Και ζωη
ολοκληρωση
παρουσια και απουσια
αφη και μνημη
εικονα αισθηση
γεννα
απροσωπο και προσωπικη
εικονα ζωης
στην επιπεδη απλα
ουσια απουσια παρουσια
συνουσια αγαπη
λυγερο χορταρι
αναστημα
πνοη πνευμα
ολοκληρωση
γαληνη.

Ο ΤΟΠΟΣ

Ω το χωμα το νερο *παρουσια μνημη*
η εκταση ο τοπος
για τον ανεμο της αναπνοης
τη λευκη πετρα του παντα τοπος
που λαμπει την πνοη αντιληψη
πνευμα τωρα
ολοκληρωση του παντα.
Λαμπει η πετρα χορταρι
να λυγαει ζωη
μοσχοβολια παρουσια
του μονου αισθηματος της πραγματωσης
ως αυτο το τωρα εγω
που αποφασιζεται
υπαρκτο να κοσμος
παρουσια μνημη
της λευκης πετρας του παντα τωρα.

Ο τοπος μ' εχει με κανει *ΤΟΠΙΚΟΣ*
ο τοπος ειναι με ξεκανει
γίνομαι ξεγίνομαι
με το φυσημα με το κυμα
με την αναπνοη με την πνοη
πνευμα τοπου ολου του τοπου
ολου του ειναι
ως τη λευκη πετρα
της ωραιας υπαρξης ανυπαρξιας
της αρχης τελους
ζωης θανατου
ωραια υπαρχω δν υπαρχω
ω γλυκο πουλι ολης της οντοτητας

ολοκληρο μορφη της αμορφιας
ερωτας ολης της γραφης
που με γραφει
αυτο τοτωρα
που λαμπει την πετρα.
Ποιουμαι.
Ο τοπος μ' εχει με κανει
ζωντανος ζωντανο
η ζωη φυσαι ρει
ανθιζει
λουλουδι κι αναστημα
βηματα ανθοι
αναπνοη πνοη
ανεμος αναγνωρισης
ερωτας
εγω και πετρα
ζωντανη λευκοτητα.
Ποιουμαι.

Η ΛΕΞΗ

Τι η λέξη τι ο λογος
πουλακι λουλουδι πετρα μου
ζωγη μου θανατε μου
θεε μου
τι ο λογος ηχος
τι η λέξη γραφη
τι το νοημα
η αναγνωριση ως τη γαληνη
τι η ερωτηση τι η απαντηση
τι η σιωπη
που
ενα χτυπημα και παει η ζωη
ενα ετσι κι ολα αλλιως
κι ολα ιδια
αχ
εικονες και αναπνοη τους
ματιες μου και θεωρηση
απο δω εμενα τωρα
εκει εσενα παντα
παντα τωρα
α ηχε εικονες μου
εικονα μου ηχε
να
αυτο το χτυπημα
αυτη η κραυγη
αυτο το καθε τι
γι'αυτα τα λογια
για χτυπημα για κραυγη
γι'αναπνοη
να

τους βγαινω αφηνοντας τα
λεω σας λογια
ειμαι εδω απο σας
απο εκει εσας
πουθενα παντου παντα
γυμνος σας
εγω απεκδυομενο
παιχνιδι λογου
ελευθερια απ' την ελευθερια
και να
ποιηση ηχω στη σιωπη
γραφτο στο σβηστο
πουλακι λουλουδι πετρα
ωραια μου γλυκια γυμνοτητα
ερωτας μου.
Λοιπον ετσι
η ποιηση γι' αυτο η ποιηση
αυτο το ποιημα.

ΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Οραμα της ζωης *α ζωη*
που λαμπεις την απλα των πραγματων
παρουσια μου παρουσια σου
που σου μιλαω μου μιλας
με τη λευκη πετρα
και τα ματακια του πουλιου
το λυγισμα του χορταριου
λαμψη ζωη της ολης απλας
η ολη απλα ζωη
απλωμενη στιγμη

αναπνοη ματια
που κοιταζεις την οικειοτητα της
γαληνια
α ζωη
λευκη ανασα των ολων
ποιητικη.
Καθε ανασα μου αληθεια
καθε
καθε κινηση πραγματωση
καθε συναισθηση αναγνωριση
ωραια ζω τον κοσμο
και μ'αγαπαει δημιουργια του
στη γυμνη λευκοτητα.

πως

Πως δεν υπηρχα
πως υπαρχω πως δε θα υπαρχω πως ειναι αυτο το
πως
α σιωπη μου
λουλουδι μου
συμπαν
α μοσχοβολια στιγμη και ολα
πως δεν υπηρχες υπαρχεις δε θα υπαρχεις
α
μοσχοβολια πως.

Ο ηλιος της πετρας λαμπει μορφη
ονοματα
στηλα κοιταζουν τα ματια και τ'αστρα
ενα ονομα το λουλουδι κι ηκορη της αυγης
της μιας ονομασιας

απ' την πετρα ζωή και την αναγνώριση της
αισθησης
της μορφής νοησης
του κοκκού ζώη
της μιας γνώσης
της πέτρας και του νου
και του συμπαντος αστρού
εαυτού
έτσι να παίζουν
ονοματα αστερια κι αισθηματα
ζωντανα βουνα και γλυκα νερα
παιει κι ελα πού και να
να παίζει το ονομα κοσμος
ως αυτη την παλαμη της γραφης
που παίζεται
ελευθερα.

Γινεται αυτο γινεται εκεινο
κανω αυτο θα κανω εκεινο
ιδια πνοη αναπνοη
κοσμος χρονος
μνημη αμνησια
μια πνοη αναπνοη
ανεμος
σταλες
της μιας σταλας εδω
Λαλω
εγω.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Αναπνοη της ζωης
ποση του νερου της αληθειας
πιου κυλαει λαμπρο ποταμι
αυτης της αστροσυνης του κοσμου
τα γλυκα χαλικια της αφης
που ακινητουν ολοκληρα
του ηλιου του φωτος της σεληνης της νυχτας
οραση και οραμα
αυτη η οντοτητα
που ονομαζεται να ειναι
παρουσια.

Εμπνεομαι
νεο το δικο μου
μ' εμπνεει
το δικο νεο μου
αναγνωριζομαι
εμπνοη αναπνοη ποση
ζωη
πνοη αναπνποη εμπνοη
δικη της.

Μια στιγμη
ζω
μια στιγμη
δε ζω
η στιγμη χωριζει ενωνει
ουσια
παρουσιας απουσιας
στιγμη ουσια.

Χωρίζομαι την πετρα
για να την πω
χωρίζομαι τον κοσμο
για να τον εχω
χωρίζομαι το νου μου
για να τον βλεπω
αλλά
δε με χωρίζεται η πετρα
με λειει
δε με χωρίζεται ο κοσμος
δε με χωρίζεται ο νους μου
με βλέπει
χωρισμος η παρουσια.

Σου μιλαω του κοσμου
δικος σου δικος μου
εγω το λουλουδι
εγω το τραγουδι
που ρωταω
μιλαω
σε ρωταω σε μιλαω
δικος μου του κοσμου.

Λυγαει το κλαδι
κι εγω το 'χω δει
εγω ειμαι αυτος
κι αυτο το γεγονος
μια στιγμή καλη
παλι με καλει
αναγνωριση
κι αναχωρηση
απο δω εδω

παλι να το δω
κλαδι κι εγω
λουλουδι τραγουδι.

Ο κοσμος δε σηκωνει γιατι και πως
αρχη και τελος και ποιος ο σκοπος
κι αυτος ο λογος ο δικος μου
ειναι κι αυτος του κοσμου
οπως το λουλουδι
γινεται τραγουδι
να ειναι ο κοσμος παρουσια
για τη μονη ουσια.

Η αναμενουσα αληθεια
ακριβη μου και μονη
με κοιτα απο συνηθεια
στο πλατυ μου το αλωνι
ενα στα ολα λουλουδι
για το μονο τραγουδι.

Αυτο το εγω που αποφασιζει
κι ολα νομιζει πως τα οριζει
που σκεφτεται και λεει του κοσμου
εισαι δικος σου και δικος μου
σκεφτεται αυτο και λεει εκεινο
και ολο παιρνω ολο δινω
ομως ζει τη ζωη
οπως ειναι να ζει
τι ταχα να 'ν' αυτο το εγω
που με κοιτα και το κοιτω
καθως παντου κοιταζω
και ολα τα ονομαζω

ε γίνεται
γιατι δινεται.

Ο κοσμος γινεται αυτος ο κοσμος
αυτος ο κοσμος γινεται ηχος
ο ηχος γινεται αυτος ο ηχος
αυτος ο ηχος γινεται φωνη
η φωνη γινεται αυτη η φωνη
αυτη η φωνη γινεται γραμμη
η γραμμη γινεται αυτη η γραμμη
αυτη η γραμμη γινεται γραφη
η γραφη γινεται αυτη η γραφη
αυτη η γραφη γινεται γραφη
η γραφη γινεται γραμμη
η γραμμη γινεται ηχος
ο ηχος γινεται κοσμος.

Το δεντρο τη μορφη του υψωνει
και την κελαηδει το αηδονι
το πιο ψηλο βουνο
αρχιναει τον ουρανο
ο κοκκος τον κοσμο χωραιο
κι ο κοσμος τον κοκκο κοιταει
και να ο τοπος αυτος
και το μονο αυτο γεγονος
και ουτε τελος ουτε αρχη
ουτε αληθεια ουτε ευχη
ολα αυτα τα ωραιο παιχνιδια
που αφηνονται απ' τα πραγματα ιδια
αυτη μοναχα τη στιγμη
μεγαλη και μικρη
τοσο μαυρη οσο λευκη

που ολο λεγεται
οσο δε λεγεται
οπως το λουλουδι
με το τραγουδι
και αυτο
μ' αυτο το γραφτο.

Ο,τι υπαρχει
προσωπο
που υπαρχει
το απροσωπο
η αδροτητα
γυμνοτητα
η γυμνοτητα
λευκοτητα
η λευκοτητα
γυμνοτητα
η γυμνοτητα
αδροτητα
απροσωπο
προσωπο
που κοιταζω παρων
που κοιταζομαι απων
οραμα του απροσώπου
στη ματια του προσωπου.

Ολα που μπορουν να γινουν
αγνωστα και γνωστα
αορατα και ορατα
ελευθερα μ' αφηγουν
εγω κι εαυτος
εκεινος κι αυτος

στο αγινωτο και γινωμενο
στο παρον αφημενο
μια μοναχη παρουσια
που κοιταζεται
κι ονομαζεται
μία.

Κοιτα η μικρη αραχνη
με το σωμα της τι φτιαχνει
τον ολοκληρο ιστο
στην αληθεια της πιστο
το ζητουμενο που πιανει
σωμα της για να το κανει
και ολانا ολοκληρωμενα
και για κεινη και για μενα
που ολος ματια την κοιταζω
την αληθεια να σπουδαζω.

Ο κοσμος παντα νεος
στην ωρα του ωραιος
αυτη την ωρα
που ειναι τωρα
ωραια
χωρις ωρα και τωρα.

Ενα ζωντανο παρον
ηρθε το πουλακι
με κοιταζει
παρον φευγει
κοιταζω
μονο παρουσα πραγματικοτητα.

Στην απλα
ανθιζει το λουλουδι
στην απλα
σβηνει
αρωμα παρουσια
αναπνοη μου.

Το αγγιγμα
αφηνει την αφη
μορφη
των νοηματων
των πραγματων.

Το ωραιο αρωμα λουλουδι
τα λεει ολα αφημενα
εμενα
τραγουδι.

Κολωνα
ορθη
πεσμενη
καθαρη
αφημενη
μονη
στα μονα.

Ο,τι γινεται καλα γινωμενο
ειναι του κοσμου κι ειναι γραμμενο
μ' αυτη τη γραμμη που φτανει ως τη γραφη μου
σ' αυτο το εδω χαρτι μου.

Ειναι ολα ολοφανερα
λαμπρα τρεχουμενα νερα
ν' απλωνονται στην απλα του κοσμου
που ειναι δικος του και διμος μου.

Ακτινα φωτος
λευκη οδος
αφημενη
λευκαινει
θανατο αθανασια
υπαρξη ανυπαρξια
μ' εχει βγαλει
φωτεινοτητα λευκοτητα
φωτεινη λευκοτητα
απλα μεγαλη
παρουσια.

Η ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ Σ.Λ.ΣΚΑΡΤΣΗ
ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΑΝΟΙΓΕΙ
ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΣΕ 20 ΑΝΤΙΤΥΠΑ
ΕΚΤΟΣ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΤΟ 2021
ΣΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ ΜΕΤΑΞΑ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ